

NEW ADULT

COSMOPOLIS



ODHAJENÁ PRAVDA

VLCI ZVĚROKRUHU

ELIZABETH BRIGGS

AUTORKA *NEW YORK TIMES* BESTSELLERŮ



ODHAJENÁ
PRAVDA

VLCI ZVĚROKRUHU

ELIZABETH BRIGGS

1. KAPITOLA



NADE MNOU SE TŘPYTILY HVĚZDY, chladné a krásné, a já se nemohla ubránit myšlence, že můj osud je vepsán do jejich blýskavého svitu. Hleděla jsem na ně a zoufale doufala, že v nich naleznou nějaké znamení nebo náznak toho, co mě čeká v budoucnosti, ale cítila jsem pouze, že jsem ztracená, bez možnosti najít cestu, po které bych měla jít.

Obrátila jsem pohled zpátky k tomu, co leželo přede mnou, ale scéna, na kterou jsem hleděla, mi na náladě nepřidala. Zasněžená mýtina, kde se o den dřív během Konvergence odehrála bitva, byla zpustošená, rozrytá lidskýma nohama i vlčími drápy. Část země byla spálená od plamenů Slunečních čarodějek a ve vzduchu se vznášel těžký pach smrti a kouře.

Na jedné straně stála v nepřehledné řadě skupina stanů pro všechny zbývající měnlivce, mnozí z nich ošetřovali zraněné a vyspávali vyčerpaní po bitvě. Bylo to dočasné řešení, ale všichni jsme se potřebovali zotavit, než se rozhodne, co dál.

Když Sluneční čarodějky ovládly vlky zvěrokruhu a donutily je bojovat mezi sebou jako nemyslící zvířata, přišla o život spousta

lidí. Ještě více jich bylo zraněno a některá zranění byla vážná. Předtím jsem prošla některé stany, abych zkontrolovala ostatní smečky, ale v jednu chvíli jsem prostě musela jít na vzduch. Pohled na tolik zraněných měnlivců pohromadě mi lámal srdce.

Díky pomoci léčitelů ze smeček Panny a Hadonoše a s trochou odpočinku a jídla by se většina zraněných měnlivců mohla časem uzdravit sama. Ostatní... snažila jsem se na ně nemyslet. Obzvlášť proto, že když už nepatřím ke smečce Hadonoše, mohla jsem pro ně udělat jen velmi málo.

Jak se ale říká, všechno zlé je pro něco dobré. Ano, utrpěli jsme strašlivou porážku. Tolik jsme toho ztratili a všechny naše plány na zastavení Slunečních čarodějek selhaly. Ale také jsme odhalili skutečnou hloubku jejich moci, viděli ji všichni vlci zvěrokruhu, a když tyto čarodějky ovládly mysl měnlivců ze všech smeček – kromě Hadonoše –, přišli jsme na to, jak se osvobodit. Teď už nikdo nemůže popírat, že nám Sluneční čarodějky celé roky lhaly, ani předstírat, že jsou stále našimi spojenkyněmi. Dokonce se nám podařilo dosáhnout vlastního malého vítězství.

Před jedním ze stanů stáli dva měnlivci a hlídali. Evanora sice utekla i s magickou holí, kterou nás ovládala, ale podařilo se nám zajmout její dceru Roxandru. Prozatím jsme ji omráčili hadonošským jedem, ale nehodlali jsme nic riskovat. Drželi jsme ji pod přísným dohledem, a dokud se nerozhodneme, co s ní uděláme, taky to tak zůstane. Roxandra představovala naši nejlepší šanci, jak porazit Sluneční čarodějky, a já jsem se nemohla dočkat, až ji dostaneme na bezpečné místo a promluvíme si s ní. Měla informace, které jsme potřebovali, včetně té, jak přerušit falešná

partnerská pouta. V dané chvíli jsem byla ochotná zkusit téměř cokoli, abych se zbavila pouta s Jordanem.

Něco zaujalo mou pozornost a přitáhlo můj pohled k okraji mýtiny. Smečka Vodnáře se pohybovala jako jeden muž. Šli se vztyčenou hlavou, třebaže měli ve tvářích zachmuřené výrazy a ostražitý pohled, zatímco mizeli v zasněženém lese. Nepřekvapilo mě, že je vidím odcházet. Mnohé z ostatních smeček už také odešly, aby se vrátily na svá území. Smečky Štíra, Berana a Býka se vydaly pryč jako první, což nebylo překvapivé. Byly spojenkyněmi Lvů a Slunečních čarodějek a nikdo z nás netušil, na čí straně stojí. Když se teď dozvěděly, jak je Sluneční čarodějky ovládají, spojí se s námi? A můžeme jim věřit, jestli to udělají?

Prozatím jsme je nechali jít. I všechny ostatní smečky vyrazí ráno na cestu a vrátí se na svá území, aby se zotavily a přeskupily k dalšímu boji. Další bitva bude, to bylo jasné, a všichni jsme se museli rozhodnout, jak si s tím poradíme.

V křoví za mnou něco zašustilo a já se rychle otočila, už připravená v bojovém postoji, a načerpala jsem do rukou měsíční magii. Pořád jsem byla z boje jako na trní a napůl jsem čekala, že se z lesa vynoří Evanora s holí v ruce, rozhodnutá zabít mě za to, že jsem jí unesla dceru.

Ani když jsem zjistila, kdo přišel, jsem se neuvolnila. Stál za mnou Kaden, tmavé vlasy měl rozčuchané a vousy trochu moc dlouhé. Pohyboval se s ladností alfy a mužností, ačkoli jeho kroky byly stále váhavější, jak se ke mně blížil. Když se jeho oči setkaly s mýma, polilo mě horko. Přistihla jsem se, že se mu vpíjím do pohledu, jako bych byla vyprahlá žízň a jen on ji mohl uhasit, ale

pak jsem rychle odvrátila zrak. Neskutečně mě štvalo, že ve mně Kaden pořád dokáže vyvolat takovou reakci pouhým pohledem.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se. „Viděl jsem, jak sem jdeš sama, a když ses nevrátila...“

Ztuhla jsem, rozpolcená mezi pocitem, že mě těší, jak má o mě strach, a rozčilením, že mě nenechá na pokoji. Vyhýbala jsem se mu, jak jen to šlo, a kdykoli se objevil, odcházela jsem nebo jsem se omlouvala z diskusí, když se do nich zapojil. Věděla jsem, že si jednou budeme muset promluvit, ale pokaždé, když jsem mu stála tváří v tvář, cítila jsem jen bolest.

„Jen jsem se potřebovala nadýchat vzduchu,“ řekla jsem.

Pořád jsem nedokázala uvěřit, že mě vyhodil ze smečky Hadonoše. Po všem, čím jsem si prošla, musel vědět, jak moc mi taková věc ublíží, a přesto to udělal. Nezáleželo na tom, že se pak omluvil ani že toho, co udělal, nyní lituje. Nic to neměnilo na skutečnosti, že se ke mně a ke všemu, co jsme společně vybudovali, otočil zády a znovu mě připravil o to jediné, co jsem měla. Nedokázala jsem předstírat, že se nic z toho nestalo nebo že mě to nezničilo.

Zklamal mou důvěru. Zklamal mě.

Nebyla jsem si jistá, jestli mu někdy odpustím.

I on to věděl. Poznala jsem to podle toho, jak odvrátil zrak, i podle toho, jak těžce oddechoval, zatímco zvažoval další slova.

„Ve stanu Hadonoše máme jídlo.“ Odmlčel se a čekal, až odpovím. „Můžeš se k nám přidat.“

Po dobu několika úderů srdce jsem na něj zírala, a když jsem si vzpomněla, jak zněl jeho hlas v okamžiku, kdy mi odstraňoval symbol Hadonoše z těla, dech se mi zadrhl v krku. Ostatní

členové smečky mi chyběli víc, než jsem dokázala slovy vyjádřit, a zoufale jsem toužila dát si společně s nimi jídlo. Jejich přítomnost byla hřejivá, konejšivá, důvěrně známá jako domov. Akorát že to je domov, který už není můj.

„Nemám hlad,“ řekla jsem nakonec. Byla to lež a oba jsme to věděli.

Kaden vykročil vpřed a sraštil obočí. „Pořád jsi jedna z nás. I když je tvůj symbol smečky pryč.“

Jeho hlas ztlchl další nevyslovenou omluvou. Nemělo to takový účinek, jaký by si asi přál. Vzkypl ve mně vztek a já se poprvé od té chvíle, kdy se vynořil z křoví, otočila čelem k němu.

„To tys mě vyhodil.“ Založila jsem ruce v bok a v očích mě bodaly horké slzy. „To ty jsi mi odstranil symbol smečky. A teď se chováš, jako bych pořád mohla být jednou z vás? Jako by se to vůbec nestalo? Jako bys mi nezlomil srdce, když jsi mě odmítl a udělal ze mě vlka bez smečky?“

Kadenovi se zkrivila tvář zoufalstvím a projel si rukou ve vlasech, jeho pohyby byly téměř zlostné. Fajn. Nechtěla jsem vidět jeho jemnost. Nechtěla jsem, aby mě to oslabilo.

„Aylo,“ řekl Kaden. „Té noci... Neuvažoval jsem jasně a lituju všeho, co jsem udělal. Řekl jsem ti, že jsem udělal chybu. Co víc ode mě chceš? Chceš, abych se před tebou plazil na kolenou a prosil tě o odpuštění? Udělám to. Udělám, co bude třeba.“

„Nic od tebe nechci.“ Další lež. Srdce mě bolelo a prosilo o další kontakt. Chtěla jsem být součástí smečky, kterou jsem nazývala domovem, a ještě víc než to jsem zase chtěla být jeho družkou, ale v žádném případě jsem mu to nehodlala říct.

„Můžu z tebe znovu udělat členku smečky,“ řekl Kaden, jako by slyšel mé nejniternější přání. „Byla chyba, že jsem ti vzal znak smečky. Dovol mi to napravit.“

Zavrtěla jsem hlavou. Vztek mě opustil a opět se změnil v zoufalství. „Jediné, co jsem si kdy přála, bylo mít smečku. Rodinu. Druha. A zrovna když jsem to všechno konečně našla, vzal jsi mi to.“ Když jsem ze sebe vypravila další slova, z oka mi utekla jediná slza a sklouzla mi po tváři. „Ublížil jsi mi víc, než kdy dokážeš pochopit.“

Kaden upřel oči na slzu na mé tváři a napjaly se mu svaly na čelisti. „Aylo...“

Přerušila jsem ho dřív, než stačil říct něco, co by mě zlomilo ještě víc. Musela jsem ze sebe vysoukat další slova, bez ohledu na to, jak moc mě bolela. „Nevím, jestli ještě patřím do smečky Hadonoše.“ Roztřeseně jsem se nadechla. „Nebo k tobě.“

V Kadenových očích se mihl odraz mé bolesti a já odvrátila zrak dřív, než bych se v ní utopila. Kdysi bych se mu rozeběhla do náruče a svěřila se mu se svými obavami, protože jsem věděla, že je mým bezpečným přístavem, člověkem, na kterého se můžu obrátit, když potřebuju pomoc. Ale on teď už tou osobou nebyl. Vzal mou lásku a rozdrtil ji o zeď jako tabulku ze skla.

Jednou za mnou zavolal, ale já jsem jen svěřila ramena a pokračovala v chůzi.

Odešla jsem od Kadena a ani jsem se neohlédla.

2. KAPITOLA



KDYŽ JSEM SE VRACELA ke stanům, otřela jsem si slzy z očí. Wesley byl tak laskavý, že mi jeden stan půjčil, a já si ho postavila poblíž smeček Raka a Vah, ale pořád dost daleko na to, aby bylo jasné, že k nim nepatřím.

Vedle mého stanu stál ještě jeden stan vyděděnců. Jordana se nikdo nechtěl dotknout ani třímetrovou tyčí, aby se nezapletl do politických čachrů kolem jeho osoby. Stan mu zapůjčil Ethan, alfa Vah, který byl vždy ochoten vzít na sebe roli mírotvůrce, a já si jeho schopnosti zachovat chladnou hlavu vážila víc, než bych mu kdy uměla vyjádřit slovy.

Kéž bych si taky takhle dokázala zachovat chladnou hlavu, pomyslela jsem si trpce při vzpomínce na svůj výbuch emocí před Kadenem. Když byl poblíž, nedovedla jsem myslet jasně. Pokaždé, když na mě promluvil, naplnil mě všechen vztek i bolest tak, až jsem praskla, a nevěděla jsem, jak to zastavit. Nejhorší bylo, že jsem Kadena i po tom všem, co udělal, pořád milovala. Srdce jsem měla zlomené, mysl zmatenou, ale moje duše stále věděla, kdo je můj pravý druh.

Když jsem došla ke stanu, Jordan vzhlédl. Jeho vysoká postava se krčila u provizorního ohniště. Klackem prohrabával žhavé uhlíky. Tvářil se roztrpčeně a řečí svého těla křičel: *Nech mě na pokoji!* „Vypadá to, že máš stejnou náladu jako já,“ řekla jsem.

Jordan se zamračil a upustil klacek do ohniště. Po několika zlověstných prasknutích se vznítíl. „Smečka Lva odešla beze mě.“

Zastavila jsem se uprostřed kroku. „Cože?“

„Vládu převzal beta, prohlásil, že je nový alfa, a teď jsou pryč. Nemám tušení, kam se poděli. Nemůžu se za nimi ani vydat, abych se pokusil získat zpět pozici alfy.“ Sesul se na zem, opřel se a natáhl své dlouhé nohy. „Je to, jako bych byl bez smečky.“

Posadila jsem se vedle něj a hořce se zasmála. „Vítej v klubu.“

„Tenhle klub nestojí za nic,“ zamumlal.

„To mi povídej.“

Jordan mi nabídl sáček chipsů a já si ho s díky vzala. Při pomýšlení, že kdyby se věci měly jinak, mohla jsem večeret s Hado-noši, se mi zhoupł žaludek. Tohle mi prozatím musí stačit.

„Pořád jsi alfa,“ řekla jsem, zatímco jsem chroupala chipsy. Nebyly moc dobré, ale snědla jsem jich ještě pár, protože jsem měla hlad a potřebovala jsem se posilnit. „To jsi dokázal při Konvergenci, když jsi použil příkaz alfy, abys zachránil svou smečku a zabránil jí bojovat.“

„To asi jo,“ řekl a zadíval se do ohně. Jeho chování bylo na hony vzdálené chování toho nafoukaného alfy, kterého jsem znala, ale netěšilo mě, že ho vidím tak rozhozeného. Po několika chvílích zavrtěl hlavou a obrátil ke mně pohled. „Z čeho máš dneska blbou náladu ty?“

„Kaden mě chce zpátky, ale já jsem na něj pořád naštvaná.“ Zvažovala jsem, kolik toho mám Jordanovi říct, a pak jsem se rozhodla, že může vědět všechno. Zvláštní shodou okolností mi Jordan v tuto chvíli rozuměl lépe než kdokoli jiný. „Už nevím, kam patřím.“

„Hmm.“ Jordan se ohlédl ke stanu, kde jsme drželi Roxandru. „Možná na to přijdeš, až se mezi námi přeruší partnerské pouto. Třeba to zjistíme oba.“

„To doufám,“ řekla jsem.

Jordanovi v očích konečně vzplála jiskra, kterou jsem v nich byla zvyklá vídat. „Nemůžu se dočkat, až ze mě zmizí každý kousek magie Slunečních čarodějek.“ Ruka mu sjela ke krku a dotkla se přívěsku s měsíčním kamenem, který jsem mu dala. Prozatím jsem mu ho nechala, protože to bylo to jediné, co Slunečním čarodějkám bránilo dostat se mu do hlavy. Nedokázala jsem si představit, jaké to je, mít jejich magii neustále v mysli.

„Jak moc tě ovládaly?“ zeptala jsem se tiše.

„Až příliš. Trvalo to dlouho.“ Otevřel pusou, jako by chtěl ještě něco dodat, ale zarazil se a odvrátil pohled.

„Nic se neděje, jestli o tom nechceš mluvit,“ řekla jsem. „Ale kdybys chtěl, jsem tu a vyslechnu si tě. Možná by ti pomohlo to ze sebe dostat, víš?“

Jordan zkroutil rty a já si myslala, že nepromluví, ale nakonec mluvit začal. „Po letní Konvergenci začaly Sluneční čarodějky žít se smečkou Lva. Tehdy se mi poprvé dostaly do hlavy.“

Odmlčel se a já jsem otevřela pusou, abych mu řekla, že se mi nemusí svěřovat se vším, pokud je mu to nepříjemné, ale pokračoval dřív, než jsem ze sebe ta slova vypravila.

„Nejdřív to bylo nenápadné. Tak nenápadné, že jsem ani netušil, že tam jsou. Živily svou sílu z mých emocí, slabostí a strachu a obracely je proti mně. Až moc pozdě jsem si uvědomil, že se mnou manipulují. Tehdy už mě nutily dělat věci, které bych, kdybych byl při smyslech, nikdy neudělal.“ Jordan se na mě podíval a v čelisti mu zaškubalo. „Věci jako vyhrožovat, že upálím děti. Omlouvám se ti za to.“

Polkla jsem a vzpomněla si, jak mě přiměl, abych s ním opustila smečku Hadonoše. Dlouho jsem ho za to nenáviděla. Poznání, že to tehdy nebyl on, všechno změnilo. Nemyslela jsem si, že je možné, abych Sluneční čarodějky nesnášela ještě víc, než jsem je už nenáviděla, ale když jsem slyšela, co Jordan prožil, ukázalo se, že jsem se pletla. A to jsem měla pocit, že mi ani neříká všechno.

„Co ti ještě udělaly?“ zeptala jsem se a skoro se bála, co odpoví. Kolik z toho, co jsem na Jordanovi nenáviděla, vůbec nepatřilo k jeho pravému já?

Jordan hleděl do ohně, jako by na něco vzpomínal. „Poté, co můj otec umřel a já se stal alfou, se to zhoršilo. Přinutily mě myslet si, že mám všechno pod kontrolou, dokud si nebyly jisté, že dosáhnou svého. Jako když mě přiměly nechat tě zmlátit, když ses pokusila o útěk.“

Vzpomněla jsem si, jak tehdy Roxandra něco šeptala Jordanovi do ucha. Tenkrát jsem nad tím nijak nepřemýšlela, ale teď mi to dávalo jiný, naprosto odporný smysl. A jestliže ho přiměly k tomuhle, pak...

„Taky tě donutily, aby ses se mnou pokusil spářit, vid’?“ zeptala jsem se.

Jordan se roztřeseně nadechl. „Pořád nechápu, jak se mnou po tomhle dokážeš mluvit.“

Ztěžka jsem polkla a rozehnala vzpomínky na tu noc. „I potom, co se to stalo, i přesto, že jsem si o tobě myslela to nejhorší, jsem věděla, že je v tobě i něco dobrého, někde hluboko uvnitř.“

„Mýlíš se.“ Jordan zavrtěl hlavou. „Se všemi těmi otcovými příkazy alfy a našeptáváním Slunečních čarodějek už vůbec netuším, kdo jsem. Ale vím, že dobrý teda ne.“

Štouchla jsem ho ramenem do ramene. „To už je všechno za tebou. Nikdo už ti do hlavy neleze. Teď se můžeš rozhodnout sám, kým chceš být.“

Jordan zase odvrátil pohled, ale v zamračené tváři měl zahloubaný výraz. Doufala jsem, že ho moje slova aspoň přimějí k zamýšlení. Jordan byl pešákem v dlouhé, strašlivé partii, ale teď dostal šanci začít znovu a udělat nějaké skutečné změny. Bylo ale na něm, aby je dokázal uskutečnit. Jediné, co jsem mohla dělat já, bylo být tu pro něj a učinit všechno pro to, aby znovu nezabloudil na temnou cestu.

„Ahoj,“ řekla Stella a já překvapeně vzhlédla. Kráčela přímo ke mně a boty jí křupaly ve sněhu. Měla na sobě silný huňatý kabát, ale žádnou čapku. Dlouhé tmavé vlasy si nechala rozpuštěné a vlály za ní ve větru. Jordanovi věnovala chladný pohled a záměrně ho nepozdravila. „Jak se máš, Aylo?“

„Jsem v pohodě. Teda, tak v pohodě, jak to jde.“ Nedokázala jsem v hlase potlačit trpký tón.

„Tomu z nějakého důvodu nevěřím.“ Naklonila hlavu ke straně a zkoumala mě očima, které se až příliš podobaly očím jejího

bratra. „Kaden vypadal pěkně zdrchaně, když se vrátil do stanu, takže mi došlo, že jste se zase pohádali.“

Povzdechla jsem si. „Je to mezi námi teď složitě.“

„Tak to je podhodnocení roku. Nemůžu uvěřit, co ti můj bratr udělal. Dala jsem mu to pořádně sežrat a nakázala, že tě musí hned přivést zpátky do smečky. Není to správné. Jsi jedna z nás.“

„Díky,“ řekla jsem a po jejích slovech jsem trochu pookřála. „Ale vyřešíme to. Nakonec.“

„Víš, že můžeš zůstat v mém stanu, vid’?“

„Jsem ti za to vděčná, ale asi bude lepší, když se zatím budu držet stranou.“

„Dobře,“ řekla Stella a znělo to, jako by souhlasila jen proto, abych se cítila lépe. „Ale podle mého názoru jsi opravdu jedna z nás, a navždycky.“

Při té větě se mi v krku udělal knedlík a já rychle zamrkala, abych se nerozbrečela. „Díky,“ podařilo se mi ze sebe vysoukat.

„Uvidíme se zítra,“ řekla, pak se otočila a odešla, aniž by byť jedinkrát vzala na vědomí Jordanovu přítomnost.

Podívala jsem se na něj, jestli se neurazil, ale zjistila jsem, že na ni zírám s takovým zaujetím, jaké jsem už dlouho u nikoho nezaznamenala. Jeho oči ji sledovaly, než došla ke svému stanu, a na mě se podíval, až když zmizela vevnitř.

„Kdo to byl?“ zeptal se.

„Kadenova sestra Stella,“ odpověděla jsem. „Proč?“

„Aha, tak proto mě nesnáší.“ Pomalu přikývl, jako by v duchu něco řešil, ale než jsem se ho stačila zeptat, o co jde, vstal. „Jdu si lehnout. Dobrou.“

Když zalezl do stanu, mračila jsem se a přemýšlela, co to mělo znamenat. Zatracení alfa vůdci a jejich výkyvy nálad. Zavrtěla jsem hlavou, dojedla chipsy, zamířila do svého stanu a modlila se, aby mi nazítří všechno připadalo jasnější.

3. KAPITOLA



RÁNO JSEM SI SBALILA VĚCI, zbourala stan a šla se rozloučit s Wesleyem. Když jsem vcházela do části tábora, která patřila Rakům, zvedl hlavu, vstal a šel mi naproti. Několik měnlivců ze smečky Raka se na mě podívalo, ale všichni se drželi dál, balili a chystali se k odchodu.

„Takže tohle je na nějakou dobu sbohem?“ zeptal se Wesley s poloúsměvem na tváři a vřelým pohledem.

„Jsem si jistá, že si brzy zase popovídáme,“ řekla jsem, třebaže jsem nedokázala ignorovat píchání v hrudi, když jsem věděla, že odjíždí zpátky na území smečky Raka. Byl to jediný člověk tady, který se ke mně po všem, co se stalo, choval pořád stejně.

Odkášlal si. „Mohla bys jít s námi. Mohl bych z tebe zase udělat členku naší smečky.“

Jeho slova byla laskavá a já věděla, že se mi jen snaží pomoci, ale při pomýšlení na to, že jsem znovu Rak, se mi svíraly vnitřnosti. Jako jedna z nich jsem si toho dost protrpěla a nebyla jsem si jistá, jestli mě někdy přijmou, třebaže můj bratr je teď alfou. Navíc, kdyby ze mě udělal členku smečky teď, když mě

jiná smečka vyhnala, mohlo by mu to akorát způsobit problémy. Nemohla jsem dopustit, aby někdo zpochybňoval jeho roli vůdce, a rozhodně ne nyní, když situace byla beztak už dost hrozná. Raci – a vlastně všichni vlci zvěrokruhu – teď Wesleyho vedení potřebovali víc než kdy jindy.

„To je moc milá nabídka, ale myslím, že to není dobrý nápad.“ I když jsem ho odmítla, přemýšlela jsem, jestli nedělám chybu. Wesley byl vždycky mou oporou, jediným člověkem, na kterého jsem se mohla během dospívání spolehnout. Přestože jsem život se smečkou Raka nesnášela, lákalo mě vrátit se k tomu, co znám, ačkoli jsem v hloubi duše věděla, že to není správné. „Prozatím zůstanu bez smečky. Kromě toho mám ještě práci.“ Pohodila jsem hlavou směrem ke stanu, který hlídali členové smečky Hadonoše. „Odcházím s Váhami vyslechnout Sluneční čarodějku a zjistit, jestli se nám podaří přerušit partnerská pouta.“

„Chápu,“ řekl Wesley. „Ale ve smečce Raka budeš vždycky vítána. To snad víš.“ Lehce se dotkl mé paže. „Teď už je všechno jinak. Už bys nebyla vyvrhel.“

Pevně jsem ho objala. „Jsi to nejlepší, co tuhle smečku potkalo. Doufám, že to víš.“

Hluboko v hrudi mu zabublal smích. „Tím si nejsem tak jistý, ale dělám, co můžu.“

Neochotně jsem se od něj odtáhla. „Opatruj se.“

„Ty taky. Brzy si promluvíme.“

Rychle jsem odešla, vážně jsem nevěděla, co bych udělala, kdybych se zdržela. Pořád mnou lomcovala spousta emocí a ani spánek mi v nich neudělal jasno. Touha být znovu součástí

nějaké smečky nebo být znovu nablízku rodině byla někdy zdrcující a nic ji nedokázalo zmírnit.

Pak jsem zamířila ke smečce Vah a hledala mezi všemi měnlivci Ethanovu známou tvář. Už měli sbaleno a zdálo se, že jsou připraveni vyrazit. Když jsem Ethana našla, mluvil s několika dalšími členy smečky Vah. Ačkoli na zemi stále ležel sníh, neměl na sobě žádný kabát, jen košili na knoflíky, navíc s ohrnutými rukávy, která odhalovala jeho potetované paže. Měnlivcům je vždycky horko, ale měla jsem pocit, že je tak zaneprázdňený, že si zimy ani nevšiml.

„Ach, Aylo, výborně,“ řekl, když se vzdálil od ostatních měnlivců, aby si se mnou mohl promluvit o samotě. „Zrovna jsem tě chtěl jít hledat. Myslíš, že se ti podaří teleportovat všechny členy Vah a Hadonoše zpátky do hotelu v Torontu?“

„Obě smečky?“ zeptala jsem se, třebaže to byla hloupá otázka. Smečka Hadonoše koneckonců pořád zůstávala v hotelu v Torontu. Samozřejmě že odcházela ve stejnou dobu jako Váhy. Ale přenést členy smečky Hadonoše znamenalo teleportovat i Kadenu. Pořád mu budu nablízku.

„Ano, a taky Larkin a Jordana,“ pokračoval Ethan. „Oba poprosili, aby mohli jít s námi. A samozřejmě s sebou vezmeme i Roxandru. Bude tolik lidí problém?“

„Nevím to jistě, ale můžu to zkusit.“ Obě smečky s sebou vzaly jen své nejlepší bojovníky a o několik z nich během bitvy přišly. Nikdy předtím jsem tolik lidí neteleportovala, ale za posledních pár měsíců jsem se v magii hodně zlepšila. Nemyslela jsem si, že by mě ona a měsíc zklamaly.

„Děkuju, že to uděláš,“ řekl Ethan tiše. „Vím, že to pro tebe musí být těžké.“

Přešlápla jsem a snažila se nedat najevo, jak je mi tohle téma nepříjemné. „Jen se nemůžu dočkat, až odsud vypadnu.“

„To chápu.“ Odmlčel se a zkoumal mě pohledem, jeho oči toho pochytily hodně. „Nesouhlasím s tím, co Kaden udělal, ale taky nejsem člověk, který to může napravit. Jen věz, že smečka Vah tě vždycky uvítá jako hosta. Pomůžeme ti se vším, co bude třeba.“

„Díky,“ řekla jsem a srdce se mi sevřelo dojetím. „Opravdu si toho vážím. Ale teď si jen přeju dostat z Roxandry nějaké odpovědi a posunout se dál.“

„Samozřejmě.“

Pak dorazili Hadonoši a můj pohled okamžitě sklouzl ke Kadenu, i když jsem se snažila na něj nedívat. Ocitnout se v jeho blízkosti bylo jako rána do břicha a zničehonic se mi špatně dýchalo. Odtrhla jsem od něj pohled, abych spočítala, kolik jich je, ale když jsem viděla, jak se na mě Stella a ostatní členové smečky Hadonoše – včetně Harper, Danae a Jacka – soucitně dívají, akorát mi to připomnělo, že už nejsem jedna z nich.

Byla jsem vyděděnec, někdo, kdo nikam nepatří.

Měnlivec bez smečky.

Ty myšlenky jsem zahнала, když se k davu připojil Jordan, ačkoli si od něj všichni udržovali značný odstup, a někteří na něj dokonce zírali vyloženě nepřátelsky. Byl naším nepřítelem příliš dlouho, a nikdo nevěřil, že je teď na naší straně. Teda nikdo kromě mě.

Ale nezdálo se, že by to Jordana nějak trápilo. Jeho suverénní chování se vrátilo v plné síle a on jen zkrřížil ruce na prsou

a všechny ignoroval jako král, který se nehodlá zatěžovat pohrdáním svých poddaných. Typický Lev. Nebo to alespoň všichni předpokládali – ale já věděla své. Viděla jsem nepatrnou trhlinu v jeho masce, záblesk bolesti v jeho očích, než zase ztvrdly.

Neuměla jsem rozhodnout, co je horší: soucit ostatních smeček, nebo jejich hněv? Věděla jsem akorát to, že napětí kolem nás houstne, a jestli budeme dál takhle postávat, ani Ethanova chladná hlava nebude brzo stačit.

Jakmile se k nám připojil poslední člen naší skupiny, oddechla jsem si. Spěchala ke mně Larkinina drobná postava, dlouhé vlasy, skoro tak bílé jako sníh pod našima nohama, za ní vlály. Když ke mně přišla, usmívala se a slunce jí ozařovalo roztomilý pihovatý obličej. Vypadala sice jako čtrnáctileté dítě, ale ve skutečnosti patřila k nejstarším lidem tady, třebaže si to většina měnlivců nejspíš neuvědomovala. Jako jediná čarodějka mezi námi byla vlastně stejný vyvrhel jako já.

„Omlouvám se, že jdu pozdě,“ řekla, zachvěla se a přetáhla si přes hlavu kapuci fialové róby. „Sesílala jsem po okolí nějaká očistná kouzla.“

„Už jsme tu konečně všichni,“ řekl mi Ethan. „Začni, až budeš připravená.“

Znovu jsem spočítala, kolik nás je, a vyhnula se Kadenovu pohledu. Pak jsem se obrátila na Larkin. „Myslíš, že bys mi mohla znovu pomoci nasbírat víc magie? Ještě nikdy jsem nepřenášela tolik lidí naráz.“

Vytáhla se o něco výš a krátce pohlédla na Ethana. „Pomůžu ráda.“

„Děkuju.“

Kývla jsem na ni, abych jí dala znamení, že jsem připravená, ona v sobě nashromáždila sílu měsíce a tělo se jí slabě rozzářilo. Ethan přitom gestem vyzval všechny, aby přišli blíž, a ti se kolem mě shlukli tak, až se mi zrychlilo srdce. I já jsem načerpala svou měsíční magii a naplnila se jí, až jsem měla pocit, že každou chvíli prasknu, dokud se mi z očí a rukou nerozlilo tlumené bílé světlo. Pak mi Larkin předala svou magii a na okamžik jí bylo až příliš – bomba, která se mi chystala vybuchnout pod kůží, hurikán, který se chystal vtrhnout na svět –, ale pak jsem ji vypustila a chtěla jsem, aby se všichni ocitli v Torontu.

Magie, kterou mi předala Larkin, mi náhle vystřelila z těla tak rychle, že jsem se zapotácela. Pak se za ní vyřítila moje magie a okolí explodovalo v bílém světle. Někteří měnlivci vyjekli nebo vykřikli, ale pak světlo v našich očích pohaslo, a když se nám vrátil zrak, stáli jsme ve vstupní hale Ethanova hotelu v Torontu.

Rozhostila se ve mně úleva společně s obrovským vyčerpáním, zarývajícím se až do morku kostí. Začaly se mi podlamovat nohy, ale pak mě kdosi chytil a já se mu vděčně svalila do náruče.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Kaden.

Mělo mě napadnout, že to je on. Nebo jsem to možná věděla, a proto jsem se tak snadno poddala jeho náruči, protože jsem v mysli i srdci měla uloženo, že mě ochrání.

Sebrala jsem poslední zbytky energie a postavila se. „Jsem v pohodě. Pusť mě.“

Zdálo se, že se začne dohadovat, ale pak mě postavil na zem a ustoupil. Málem se mi znovu podlomila kolena. Jen silou

vůle a díky vědomí, že mě Kaden pozoruje, jsem se udržela na nohou.

Larkin mi přispěchala na pomoc a hned za ní i Stella. „Jsi fakt hodněbledá,“ řekla Larkin. „Asi by sis měla lehnout.“

„Souhlasím,“ přitakala Stella a čelo se jí svraštilo obavami.

„Nic mi není,“ řekla jsem. „Myslím, že jsem se jen přetížila, když jsem přesouvala tolik lidí. Brzy se vrátím do normálu.“ Doufejme, pomyslela jsem si.

Zatímco jsem popadala dech a dávala se do kupy, prohlížela jsem si hotelovou halu, která byla za doby mé nepřítomnosti osvětlena jasnými zlatými světly. V jednom rohu se nad námi tyčil obrovský bílý strom s třpytivou hvězdou na špičce. Najednou mi došlo, kolikátého je – dvacátého třetího prosince. Do Vánoc zbývaly už jen dva dny. Nějak mi to při všem ostatním, co se v posledních týdnech dělo, úplně vypadlo z hlavy.

„Veselé Vánoce,“ popřála jsem tiše Larkin a Stelle, které se na mě pořád ustaraně dívaly.

Larkin se usmála a poplácala mě po ruce. „Jsem ráda, že jsi zpátky.“

Přistoupil ke mně Ethan. „Je ti dobře?“

„Je mi fajn,“ řekla jsem, i když to vyznělo trochu důrazněji, než jsem chtěla. Pokud se mě ještě někdo zeptá, jestli jsem v pořádku, asi začnu křičet.

Přikývl a moudře ignoroval můj tón. „Chtěl jsem ti říct, že máš pořád připravený svůj starý pokoj. Nechali jsme ho uklidit, ale všechny tvoje věci tam zůstaly. Měla by sis zkusit trochu odpočnout, než začneme s výsledkem.“

„Myslím, že nám všem by se hodil nějaký čas, abychom se rozkukali,“ řekla Stella.

„Ovšemže,“ řekl Ethan. „Sejdeme se za pár hodin a probereme další postup.“

„Promluvíme si později,“ řekla jsem Stelle a Larkin dřív, než by se rozhodly, že mě do pokoje odnesou. Vyrazila jsem k výtahu, ale byla před ním dlouhá fronta, protože se spousta měnlivců chtěla vrátit do svých pokojů.

Mohla bych...? Hledala jsem v sobě magii a s úlevou jsem zjistila, že se už zase vzpamatovává a obnovuje. Bylo jí dost na to, abych se ještě jednou teleportovala. Zavřela jsem oči a představila si svůj pokoj. Moje moc sebou zaškubala a hluk kolem mě se vytratil. Otevřela jsem oči a uviděla svůj starý pokoj, potemnělý, závěsy už byly zatažené.

Perfektní. Zula jsem si boty a neobtěžovala se udělat nic jiného než se zhroutit na postel. Usnula jsem hned, ani jsem se nezmohla na to, abych přes sebe přetáhla peřinu.

O několik hodin později mě probudilo zaklepaní. Vypotácela jsem se z postele a otevřela dveře, aniž bych se nejdřív podívala, kdo to je. Velká chyba.

Všechny stopy po spánku zmizely, když jsem před sebou spatřila Kadenu. V ruce držel malou krabičku s jídlem a mému mozku chvíli trvalo, než si uvědomil, že mi ho nabízí. A nešlo o ledajaké jídlo, byl to můj oblíbený pokrm z indické restaurace na konci ulice. Vdechla jsem kořeněnou vůni kari a můj zrádný žaludek zakručel.

„Nepadlo mě, že jsi asi nejedla,“ řekl Kaden.

Váhala jsem, rozpolcená mezi tím, jestli jídlo přijmout, a rozhodnutím držet si Kadena od těla. Chtěla jsem se tvářit, že už ho nepotřebuju, že si toho gesta nevážím, ani co by se za nehet vešlo, ale nedokázala jsem se zastavit a natáhla jsem ruku a krabičku si vzala. Kaden věděl, že používání magie mě vyčerpává a že nejrychlejší způsob, jak se postavit na nohy, je dobré jídlo. Ale taky věděl, že bych si ho nejspíš sama nesehnala, a tak to pro mě udělal, dokonce zašel tak daleko, že mi v Torontu sehnal moje zamilované jídlo. Skoro to stačilo, abych povolila. Skoro.

„Děkuju,“ řekla jsem a snažila se mu nedívat do očí. *Zůstaň silná*, říkala jsem si. Kari bude zatraceně dobré, ale nepostačí na to, aby vynahradilo, co mi udělal.

Upíral na mě oči a jeho přítomnost vyplňovala prostor mezi námi. „Za hodinu se sejdem v konferenční místnosti a začneme s výsledkem.“

„Budu připravená.“

Zavřela jsem dveře dřív, než bych pronesla nějakou hloupost, jako třeba: *Pojď dál*. Několik dlouhých minut stál před nimi. Nehýbala jsem se, krabičku přitisknutou k hrudi, a se zatajeným dechem čekala, až se jeho kroky konečně vzdálí. Teprve potom jsem se sesunula k zemi a dlouze vydechla, rozpolcená mezi úlevou, že konečně odešel, a zklamáním, že nezůstal.

4. KAPITOLA



DORAZILA JSEM do konferenční místnosti a zjistila, že Kaden, Ethan, Larkin a Jordan už tam čekají. Velký stůl byl odstraněn a na jedné straně místnosti stála osamocená židle, na kterou mířila kamera na stativu. Zůstalo tu pár dalších židlí, ale nikdo na nich neseděl, místo toho všichni postávali kolem, jako by byli ve střehu.

Ethan nastavoval videozařízení, otočil se a podíval se na mě. „Výborně, už jsme tu všichni. Můžeme začít.“

„Kde je Roxandra?“ zeptala jsem se.

„Zavřeli jsme ji do našeho provizorního vězení, do toho, ve kterém jsme drželi Jordana. Jakmile výslech skončí, plánujeme ji přesunout na bezpečnější místo, ale zatím je to to nejlepší, co se dá dělat.“

„Je příjemné být tu tentokrát jako host, a ne jako vězeň,“ řekl Jordan suše.

Kaden zavrčel, zadunělo mu hluboko v hrudi. „Dávej si bacha, měnlivče, nebo se vrátíš do cely. Jak by se ti to s Roxandrou líbilo tentokrát?“

Jordan nakrčil rty, vycenil zuby a napjal se, evidentně připravený k boji. Tihle dva alfové se jeden druhému vyhýbali už během boje, ale přišlo mi, že když jsou už mimo nebezpečí, nedokážou nechat svoje drápy od sebe.

Ethan vrhl na Kadenu nepřilíš pobavený pohled a pak se obrátil na Jordana. „Chovejte se slušně, nebo se ani jeden z vás výsledku účastnit nebude.“

Oba alfové se zamračili, ale na chvílku se zatvářili rozpačitě, a já si nemohla pomoci a obrátila jsem oči v sloup. Aspoň že si Ethan nenechal líbit ty jejich řeči. Cítila jsem se úplně stejně.

„Jak budeme Roxandru vyslýchat?“ zeptala jsem se.

Larkin si odkašlala, čímž upoutala pozornost všech. „Můžu na ni seslat kouzlo pravdy, aby mluvila.“

„Proč jsi ho nepoužila na Jordana, když byl naším vězněm?“ obořil se na ni Kaden a Jordan se znovu ušklíbl.

„Použila, ale nezabralo na něj,“ opáčila Larkin a zakroutila hlavou. „Možná proto, že na něj Sluneční čarodějky použily tolik kouzel. Nejsem si jistá výsledkem, ale ráda bych to zkusila znovu.“

„Pokud to nezabere, budeme muset použít jinou taktiku, abychom ji přiměli mluvit.“ Jordan si s krutým úsměvem prokřupal klouby na prstech a já si uvědomila, že tím myslí mučení. Z té představy se mi zvedl žaludek, třebaže se jednalo o Roxandru.

„Každopádně to celé budeme nahrávat, abychom se o to mohli podělit s ostatními alfami,“ řekl Ethan. Jestli ho představa mučení vzrušovala, nedal to na sobě znát. „Musejí být v obraze, abychom mohli učinit společné rozhodnutí. Larkin, chtěla bys vést výslech?“

Larkin zrudly tváře a rychle zavrtěla hlavou. „Ne, radši bych se Sluneční čarodějkou moc nekomunikovala. Provedu kouzlo, ale otázky může klást někdo jiný.“

Muselo to pro ni být těžké. Být v jedné místnosti se svým největším nepřítelem? Larkin byla sice starší, než vypadala, ale pořád se v mnoha ohledech chránila. Pohladila jsem ji po ruce a vřele se na ni usmála, abych jí dala najevo, že jsem tu pro ni. Místo odpovědi mi věnovala vděčný pohled.

„Měla by ho vést Ayla,“ řekl Kaden. „Má nejvíc zkušeností s čarodějkami i vlky.“

„Jordan strávil se Slunečními čarodějkami víc času,“ namítla jsem.

Kaden zkřížil ruce na prsou. „Jo, ale jemu nemůžeme věřit.“

Jordan sice protočil oči, ale pak řekl: „Souhlasím, měla by to vést Ayla.“

Ethan povytáhl obočí. „Nikdy by mě nenapadlo, že se vy dva na něčem shodnete. Aylo, co ty na to?“

„Udělám to.“ Několik vteřin jsem se kousala do rtu. „Ale bojím se, abych na něco nezapomněla. Kdyby ses jí chtěl na cokoli zeptat, klidně se kdykoli ozvi.“

„Skvělé. Pokud jsme tedy domluveni, nechám ji přivést, ať můžeme začít.“ Ethan popadl telefon, rychle komusi zavolal a pak se otočil zpátky k nám. „Buďte připraveni na všechno.“

Obezřetně jsme se na sebe podívali, rozptýlili jsme se po místnosti a mně se rozbušilo srdce, protože jsem věděla, na co se chystáme. Ethan zapnul nahrávání na kameře a brzy se z chodby ozval hláhol. Nato dva statní měnlivci vtáhli do místnosti Roxandru.

Snažila se jim vzdorovat, ale její odpor byl chabý a neúčinný. Když ji usazovali do židle, upírali pohledy před sebe, a pokud to šlo, nedívali se na ni. Pouty, která měla kolem zápěstí a kotníků, ji k židli připoutali, aby nemohla vstát.

Roxandřino červené roucho bylo rozervané a ušpiněné, jeho barva byla na hony vzdálena té, která zářila v bitvě, a platinové vlasy měla mastné a mdlé, jako by se už několik dní nesprchovala. Na rukou byly zřetelně vidět kousance a modřiny, připomínka jedu smečky Hadonoše, který ji udržoval v klidu. Kolem krku měla těsný stříbrný náhrdelník s vyrytými fázemi měsíce. Bylo mi jí skoro líto, dokud jsem se nepodívala do jejích chladných, bezbarvých očí a nespátřila v nich nenávisť.

„Jste větší blázní, než jsem si myslela. Vzít mě sem!“ zavrčela. „Nechte mě jít, než vás moje sestry všechny zničí.“

„Sluneční čarodějky by se neodvážily na hotel zaútočit, když je v něm tolik měnlivců,“ řekl Ethan, aniž v jeho hlase zazněla jediná stopa obav. „Nikdo si pro tebe nepřijde.“

„Viděli jste, co dokážeme. Vážně si myslíte, že byste nás dokázali zastavit, kdybychom se o to pokusily?“ Zasmála se. Měla ochraptělý hlas, jako by předtím po nějakou dobu křičela. „Vaše mysl se dá ovládat až směšně snadno.“

Jordan zavrčel a udělal krok vpřed, ale Ethan ho zvednutím ruky zastavil. Roxandra spočinula pohledem na Jordanovi a zkroutila rty do úsměvu. V Jordanovi viditelně kypěl vztek, ruce měl sevřené v bok a tělo napjaté, jako by ho stálo veškerou vůli, aby se držel zpátky.

„Larkin, proneš kouzlo,“ řekl Ethan a postavil se před Jordana.

Larkin váhavě vykročila kupředu a Roxandra se na ni s dravým úšklebkem zaměřila.

„Malá Měsíční čarodějka,“ zabroukala Roxandra. „Co si myslíš, že proti mně zmůžeš? Ten obojek, cos mi nasadila, abys mi zablokovala schopnosti, dlouho nevydrží a pak se uvidí, která z nás dvou je silnější, hmm?“

Larkin se na návnadu nechytla a místo toho začala tiše propěvovat ve starořečtině. Kolem Roxandry se nakupilo měsíční světlo a zalilo místnost jemnou září. Roxandra se v poutech napjala, a když ucítila, jak se jí dotýká síla měsíce, zaklela. Bojovala o něco silněji, až židle pronikavě skřípala o podlahu, ale Larkinino kouzlo nepolevilo. Jediným výsledkem bylo, že zatímco kouzlo působilo na její nepřítelkyni, Larkin se ještě víc napřímila a hlas jí zesílil.

Náhle však začal být Roxandřin hlas hlasitější než Larkinin; zoufale řvala, taky pronášela něco ve starořečtině, ale nezdálo se, že by to zabíralo. Místo toho jí stříbrný obojek na krku zapulzoval jasným bílým světlem, Roxandra vyjekla, jako by ji někdo ranil, a zmlkla. Nevěděla jsem, jestli byla její poznámka o tom, že náhrdelník může selhat, pravdivá, ale doufala jsem, že ten *obojek* vydrží dost dlouho, abychom alespoň tenhle výslech dotáhli do konce.

Larkin se soustředěním krčilo čelo, ale stála pevně na nohou, i když magie působila čím dál silněji. Světlo pulzovalo jasněji, a jak se magie vsákla Roxandře do kůže, vydala ze sebe další raněný zvuk. Larkin přestala zařikávat, měsíční světlo pohaslo a bez tohoto světla, které by ji prozařovalo, vypadala místnost najednou nudně.

Larkin se zhluboka nadechla a otočila se ke mně. „Zabralo to. Roxandra teď bude muset odpovédět na tvoje otázky a nebude moci lhát.“

„Dobrá práce,“ řekla jsem a stiskla jí rameno. Zůstala silná, když sesílala kouzlo, přestože se jí Roxandra posmívala, a já na ni byla pyšná.

Larkin opatrně ustoupila z dosahu kamery a opřela se o zeď v zadní části místnosti. Sledovala jsem, jak k ní přistoupil Ethan a něco jí pošeptal. Jeho slova jí na tváři vykouzli nepatrný úsměv.

Přišla řada na mě. Zhluboka jsem se nadechla a vykročila vpřed. Roxandra ke mně obrátila oči tak plné nenávisti, až jsem málem udělala krok dozadu.

Ne. Nebyl čas na slabost. Tohle zvládnu. Potřebovala jsem odpovědi a udělám cokoli, abych je získala. Sluneční čarodějky nás ovládaly a manipulovaly námi příliš dlouho, ale už to tak nebude. Skončí to tady a teď, přímo v téhle místnosti.

Chvíli jsem si Roxandru jen tak prohlížela, zkoumala její ztrhaný vzhled a snažila se rozhodnout, na co se zeptám dřív. V hlavě mi vířilo příliš mnoho otázek a všechny mi připadaly životně důležité. Konečně se chystám získat od Slunečních čarodějek odpovědi, které potřebuju. Ale kde začít?

Pěkně jedno po druhém, řekla jsem si. Nejdřív otestuju kouzlo pravdy, abych zjistila, jak funguje a jaká má omezení. Larkinině magii jsem věřila, ale neznala jsem její rozsah a chtěla jsem se ujistit, že všechno klape, jak má. Nepochybovala jsem, že se Roxandra pokusí o nějaké úskoky, pokud to bude možné.

Přitáhla jsem si židli, abych si mohla před Roxandru sednout a zároveň nezacláněla kameru, aby zachytila její odpovědi a výrazy. Když jsem si přehodila nohu přes nohu, připadalo mi to celé spíš jako rozhovor než jako výslech. Mohla bych ten výslech tak pojmut a uvidíme, jestli se Roxandra trochu uvolní. I kdyby ji to nanejvýš rozčílilo, mohlo by ji to přimět, aby prozradila něco mimořádného.

„Ahoj, Roxandro,“ řekla jsem a nepřestávala jsem se usmívat. „Bude ti vadit, když ti budu říkat Roxie?“

„Byla bych radši, kdybys to nedělala,“ procedila skrze zuby, jako by z ní ta slova někdo tahal.

„Škoda. Dáme si pár kontrolních otázek, abychom si ověřili, jak kouzlo funguje.“ Naklonila jsem se dopředu a nepřerušovala oční kontakt. „Čeho se nejvíc bojíš?“

Stiskla rty, jako by se snažila odpověď udržet v sobě, ale kouzlo jí nakonec donutilo vyhrknout: „Že zklamu matku a že mě někdo nahradí jako její dědičku.“

Narovnala jsem se a vstřebávala její odpověď. „Zajímavé.“

Roxandra mě pozorovala a v nepřírozeně bledých očích se jí zablýsklo, ale rty měla sevřené, což potvrdovalo, že možná nebude reagovat na komentáře, jen na otázky. Ale co na příkazy?

Rozhodla jsem se provést další test, protože jsem si vzpomněla, jak jsem na sobě poprvé ucítila ty její zvláštní oči. „Popiš, co jsi cítila, když jsi mě poprvé viděla v létě na Konvergenci.“

Roxandra se na židli trochu posunula, jako by jí výslech byl fyzicky nepříjemný. „Cítila jsem znechucení a žárlivost, že se míšenkyně jako ty má stát Jordanovou družkou, a zároveň vzrušení, protože jsem věděla, že se Lvi chystají vyhladit tvou smečku.“

Žárliivost? Pohlédla jsem na Jordana, výraz, který použila, mě překvapil. Jordan měl ruce založené na prsou, ale ve tváři mu ustrnul kamenný výraz, vůbec nemrkal. Soustředěně Roxandru pozoroval.

„Věděla jsi, že je Jordan můj bratr?“ zeptala jsem se.

„Ne.“

Když potvrdila mé podezření, přikývla jsem. „Jak se stalo, že jsem se s ním spárovala?“

Tentokrát Roxandra odpověděla rychleji a nepatrně zkřivila rty do lehkého úsměvu. „Tvůj otec s námi uzavřel dohodu. Chtěl tě poslat ke Lvům. Věděl, že Dixona namíchne, když se jeho syn spáruje s nějakým podvratákem.“

Odpověď jsem už znala, ale přesto se mi z ní trochu sevřelo srdce. „Zdá se, že kouzlo pravdy odvádí skvělou práci. Ta malá Měsíční čarodějka tě přece jen přemohla, co?“ zeptala jsem se. Ušklíbala jsem se nad tím, jak se Roxandře napjaly svaly ve tváři. „Mimochodem, to byla řečnická otázka. Nemusíš na ni odpovídat. Ale pokud chceš...“

„Jen počkej, až budu volná.“ Ta slova na mě prakticky plivla. „Budu si užívat, až budeš trpět.“

„To určitě budeš.“ Promnula jsem si ruce a byla jsem celá dychtivá pokračovat, když už jsem věděla, jak kouzlo pravdy funguje. „Jsi připravená na skutečné otázky, *Roxie*?“

„Ne,“ vysoukala ze sebe Roxandra.

Na rtech se mi objevil zlomyslný úsměv. „To máš teda fakt smůlu.“